

РЕШЕНИЕ

№ 24022

гр. София, 11.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4152** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на А. Д. Ш./ А. S., [дата на раждане], гражданин на Р. федерация, против заповед с рег. № 8177ПАМ - 17 от 24.03.2025г., издадена от началника на Гранично полицейско управление – С., с която на основание чл.42з, ал. 1, т.1 вр. с чл.10, ал.1, т.7 от ЗЧРБ, чл.24, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕО) № 1861/2018, чл.44, ал.1 ЗЧРБ и заповед рег. № 4064з-1022/26.09.2019г. на директора на РДГП Аерогари, му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) “Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз“ за срок от три години, считано от 24.03.2025г. до 23.03.2028г.
В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на административния акт, поради липса на мотиви, неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3 и 4 от АПК. Твърди се, че в нарушение на чл.34, ал.1 АПК на чужденеца не е предоставена възможност да се запознае с писменото предложение, мотивите, на което са послужили за фактическо основание на издадената заповед, като по този начин съществено е нарушено правото му на защита. Сочи се, че предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ не са доказани. Отделно от това се твърди, че актът е немотивиран и досежно индивидуализацията на приложената принудителна мярка, като не е отчетено обстоятелството, че чуждестранният гражданин има предходни визи за краткосрочно пребиваване, включително на територията на Италия. В тази връзка се сочи допуснатото съществено нарушение на принципа на пропорционалност (чл. 6 АПК) при определяне срока на приложената ПАМ. Иска се отмяна на обжалваната заповед.

Алтернативно се претендира намаляване срока на наложената ПАМ до размер съразмерен на нарушението.

Ответникът – Началник на „Гранично полицейско управление“ - С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна, излага доводи за законосъобразност на обжалвания административен акт и моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира разноски.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е адресат на обжалвания акт, засягащ неблагоприятно правната му сфера, поради което притежава правен интерес от нейното оспорване. Спазен е срокът по чл.149, ал. 1 АПК. С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Видно от докладна записка № 8177Р-6622 от 24.03.2025 г. (л. 26), изготвена до началника на ГПУ – С. от К. А. - командир на отделение Група 01 при ГКПП – Аерогара С., на 23.03.2025 г., около 15:15 часа, на ГКПП „Аерогара С.“ е пристигнало за влизане в страната с полет от Б. лице представящо се за гражданин на У. – S. O., [дата на раждане] , паспорт № G., издаден на 12.09.2023г. от У.. При извършената проверка на първа линия граничните полицаи се усъмнили в редовността на представеният от лицето документ за самоличност. Лицето било отведено за проверка на втора линия за установяване редовността на паспорта чрез експертно изследване. Украинският паспорт е предаден с протокол за доброволно предаване с № 817700-860/23.03.2023г. по описа на ГПУ – С. (л. 32). Резултатите от експертизата са обективирани в изготвена на същата дата /23.03.2025г./ експертна справка № 273/23.03.2025г. (л. 33). Констатирано е, че украинският паспорт с № G., издаден на 12.09.2023г., е с подменен персонализирана страница. Извършена била проверка на личните вещи на чуждестранния гражданин, за което е изготвен протокол (л. 38). Открит е паспорт с №[ЕИК], издаден от Р. Федерация, валиден до 05.12.2033г., на името на S. A., [дата на раждане] Извършената на същата дата /23.03.2025г./ експертиза, обективирана в експертна справка с № 274/23.03.2025г. (л. 36) е констатирала, че този паспорт е истински и че приносителят му е идентичен със снимката на лицето от документа.

В докладната записка е изложено, че при проведена беседа лицето е заявило, че преди години е закупил украинския паспорт. На руския гражданин бил съставен отказ за влизане в Република България № 159/23.03.2025г., на основание чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Посочено е, че лицето изчаква обратен полет в критичната част от зоната за отговорност на ГКПП Аерогара С., Терминал 1.

Поради горните обстоятелства в съставеното от Началник група 04 на ГКПП- „Аерогара С.“ на 24.03.2025 г. Предложение № 8177р-6601/24.03.2025г. е формиран извод, че чужденецът е направил опит да влезе в Република България с неистински документи за пътуване. В тази връзка и с цел да се предотвратят нови правонарушения е предложено на чужденеца да му бъде наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“, за срок от 3 години, считано от 24.03.2025г. до 23.03.2028г.

При тези факти и мотивите, изложени във визираното предложение и на основание чл.42з, ал.1, т.1, във връзка с чл.10, ал.1, т.7 и чл.24, §2, б. „в“ от Регламент (ЕС) 1861/2018 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 г. за използването на Ш. информационна система спрямо чуждестранния гражданин със Заповед рег. № 8177ПАМ-17/24.03.2025 г. на Началник ГПУ-С., е приложена ПАМ "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите –

членки на Европейския съюз“, за срок от 3 години, считано от 24.03.2025г. до 23.03.2028г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Административният акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, ПАМ се налагат със заповеди, издадени от изрично посочени в разпоредбата органи, сред които и директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" при Министерството на вътрешните работи, или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед е издадена в хипотезата на делегиране на правомощия, съгласно представена по делото заповед № 4064з-1022/26.09.2019г. (л. 23 от делото), издадена от комисар Т. З. - директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари, съгласно заповед № 8121К-9718/22.10.2018г. (л. 56 от делото). Със заповедта от 26.09.2019г., на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ са оправомощени да налагат ПАМ по чл.39а, ал.1, т. 1-5 от ЗЧРБ, държавните служители, заемащи конкретни длъжности, сред които и началниците на „Гранично полицейско управление" - С.. По делото във връзка с компетентността на административния орган, издал оспорения административен акт, е представена и заповед № 8112К-14687/29.11.2023г. на министъра на вътрешните работи (л. 22), по силата на която главен инспектор А. М. е преназначена на ръководна длъжност – Началник I степен на Гранично полицейско управление“ – С..

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и е мотивирана. Същата съдържа фактически и правни основания и допълнително препраща към съображенията, изложени в предложението рег. № 8177р-6601/24.03.2025 г. по описа на ГПУ – С., в която е отправено и предложението за налагане на ПАМ. Противно на твърденията в жалбата, няма пречка мотивите към издавания административен акт да се съдържат в друг документ, съгласно разяснението дадено с ТР № 16/1975 на ОСГК на ВС.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противния смисъл. Заповедта е връчена на език, който жалбоподателят владее, лично, в присъствието на преводач, което е удостоверил лично с подписа си. Чужденецът адекватно е организиран защитата си, поради което, Съдът намира за спазено и изискването по чл. 12, т. 1 от Директива 2008/115/ЕО за предоставяне на информация относно съществуващите правни средства за защита.

Целта на всяка ПАМ е да породи незабавно действие (в този смисъл Определение № 455/17.01.2025 г. по адм. д. № 12129/2024 г., в на ВАС, Решение № 9542/18.08.2016 г. по адм. д. № 11222/2015 г. на ВАС и др.). При прилагането на процесната ПАМ по специалния закон ЗЧРБ, (конкретно по чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ), с оглед характера и предназначението ѝ органът действа при обвързана компетентност и при наличие на посочените в закона предпоставки е бил задължен да издаде заповед за прилагането ѝ. В тази връзка съдът намира, че невръчването на предложението рег. № 8817р-6601/24.03.2025г. по описа на ГПУ-С., изложените мотиви, в което са послужили за фактическо основание на процесната заповед, не може да се квалифицира като отменително основание, тъй като по никакъв начин не се засяга материалната законосъобразност на разпоредената мярка на държавна принуда. В допълнение, спецификата на регулираните от ЗЧРБ обществени отношения и индивидуалната оценка на обстоятелствата по случая предопределят незабавното произнасяне на органа в защита на важен държавен и обществен интерес по смисъла на чл. 34, ал. 4 от АПК, поради което допуснатото в случая отклонение от общите правила на административния процес е оправдано от легитимна цел.

Така също следва изрично да се посочи, че оспорената заповед е издадена ден след граничната проверка спрямо чуждестранния гражданин - от 23.03.2025г. на ГКПП „Аерогара С.“. В хода на контрола са извършени 3 броя експертизи /включително, спрямо използвания от лицето при

пътуването украински паспорт, както и на открития от граничните полицаи в личните вещи на лицето руски паспорт/ и е проведена беседа с лицето. На 24.03.2025 г. е съставено и предложението за налагане на ПАМ. Видно от съдържанието на последното, изцяло са възприети обстоятелства установени в хода на проверката /обективирани в съставена докладна записка/ и на тази база е формиран извод, че чужденецът е направил опит да влезе в страната с неистински документ за пътуване. Доказателства, оборващи посочените по преписката данни не са представени, независимо че в съдебната фаза на производството жалбоподателят е запознат с административната преписка и е надлежно представляван от упълномощен от него адвокат. В този смисъл, не е налице непропорционално засягане на процесуалните права на адресата на ПАМ, тъй като същият е упражнил в пълна степен правото си на защита в производството по съдебен контрол /в този смисъл Решение № 1044 04.02.2022 г., постановено по административно дело № 11781/2021 г. по описа на ВАС, Решение № 2404/14.02.2020 г., постановено по административно дело № 13483/2019 г. по описа на ВАС, Решение № 10097/23.07.2020 г., постановено по административно дело № 4794/2020 г. по описа на ВАС и др./.

Заповедта е издадена и при правилно приложение на материалния закон.

Страните не спорят за установените факти. Съдът е разпределил доказателствената тежест с определението /от 08.05.2025г., л. 50/ за насрочване на съдебното заседание, като изрично е указал на жалбоподателя, че негова е доказателствената тежест да докаже твърдените факти, от които черпи благоприятни последици.

Приложените по делото докладна записка (л. 26), отказ за влизане в страната (л. 28) са издадени при изпълнение на административни правомощия и като такива се преценяват като официални документи, ползващи се с материална доказателствена сила, обвързващи съда досежно изложените в тях факти – чл. 179, ал. 1 от ГПК.

Съгласно нормата на чл.42з, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС се налага, когато са налице основанията по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.7 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е направил опит да влезе в страната или да премине през нея чрез използване на неистински или преправени документи, виза или разрешение за пребиваване.

Безспорно в оспорената заповед е посочено, че на 23.03.2025 г. на ГКПП „Аерогра С.“ за влизане в страната е пристигнал жалбоподателят, представящ се за украински гражданин с имена S. O., като същевременно е конкретизирано и основанията по чл.42з, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, вр. чл.10, ал.1, т.7 от ЗЧРБ. С оглед изричното посочване на двете законови разпоредби и доколкото е цитирано Предложение рег. № 8177р-6601/24.03.2025 г. по описа на ГПУ – С., съдържащо обстоятелства, че чужденецът е направил опит да влезе на територията на Република България с неистински документ за пътуване - паспорт № G., издаден на 12.09.2023 г. от У., на името на S. O., [дата на раждане] – с подменена персонализирана страница, съдът намира, че не е нарушено правото на защита на жалбоподателя, както се посочи по - горе. Тези обстоятелства не се оспорват от чужденеца, предвид че липсват възражения в тази насока в депозираната жалба, нито пък такива са направени от процесуалния му представител в хода на делото. Същите се установяват от събраните по делото доказателства. Конкретно, че представеният от жалбоподателя украински паспорт е неистински, се установява от приобщената по делото Експертна справка № 273 от 23.03.2025г. В същата е отразено, че паспортът за пътуване на У., с посочен номер, е преправен – истинска бланка, която е с подменена персонализирана страница, а лицата от снимки 1 и 2 са идентични /л. 33-34/. Относно открития при прегледа на вещите на лицето паспорт от Р. Федерация с №[ЕИК], с дата на валидност 05.12.2033 г. на лице с имена – S. A., с Експертна справка № 274/23.03.2025 г. е установено, че същият е истински и снимката е на приносителя /л.

36/. Установено е обаче, че жалбоподателят не го е представил при влизане в страната, а е направил опит да влезе на територията на Република България с неистински/преправен украински паспорт.

При така установените факти следва извод, че правилно е приложена нормата на чл.42з, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, съгласно която забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС се налага, когато са налице основанията по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, като в процесния случай основанията са по чл.10, ал.1, т.7 от ЗЧРБ, а именно, когато чужденецът е направил опит да влезе в страната или да премине през нея чрез използване на неистински или направени документи, виза или разрешение за пребиваване (Решение № 1298 от 06.02.2024г., постановено по адм. дело № 6282/2023г. по описа на ВАС).

На следващо място, съдът не намира, че е налице нарушение относно определената продължителност на наложената с ПАМ „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз“ за срок от три години, считано от 24.03.2025 г. до 23.03.2028 г. Това е така, защото преценката за определяне продължителността на наложената ПАМ е предоставена на административния орган. Вярно е, че в оспорената заповед липсват мотиви, относно размера на срока на забраната /не е посочено защо е прието, че тя следва да е за 3 г./, като изцяло е възприето предложеното същата да бъде наложена със срок от 3 г. Съществено за случая е, че срокът е определен в рамките на законоустановения по чл. 42з, ал. 3 ЗЧРБ, който като продължителност съответства на обществената опасност от установеното нарушение, описано подробно в актовете съставените в производството по издаване на оспорената заповед, и който срок може да се изведе от фактическите обстоятелства (вж. решение № 1759/16.02.2023 г. по адм. д. № 9394/2022 г на ВАС, решение № 11599/14.12.2022 г. по адм. д. № 7576/2022 г.на ВАС, решение № 4558/30.04.2025 г. по адм. д. № 839/2025 г. на ВАС и др.).

Следва извод, че продължителността на забраната за влизане е определена, след като са взети предвид всички обстоятелства от значение за процесния случай. Следователно наложената мярка е пропорционална, тъй като са спазени останалите законови изисквания, поради което е и материалнозаконосъобразна.

Съдът не установява и заповедта да е издадена с цел, различна от предписаната в закона. Същата се свежда до забрана за влизане и пребиваване на територията на страните – членки на ЕС по отношение на лице, което извършило посочено в материалноправната норма на чл.10, ал.1 т.7 от ЗЧРБ действие.

По гореизложените съображения, съдът намира оспорената заповед за правилна и законосъобразна, издадена при липса на допуснати съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон и неговата цел. В тази връзка депозираната жалба следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана.

По изложените съображения Административен съд София - град, I отделение, 65 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. Ш./ А. S., [дата на раждане] , гражданин на Р. федерация, срещу заповед с рег. № 8177ПАМ - 17 от 24.03.2025 г., издадена от началника на Гранично полицейско управление – С..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

